

M I C H A E L

občasník farností Krouna a Pustá Kamenice

č. 11/Velikonoce 2015

Slovo otce Vladimíra

Drazí bratři a sestry obou našich farností, svatopostní dobou tak potřebnou svým kajícím, modlitebním, postním, smiřujícím rázem směřujeme k znamenitým svátkům Velikonoc.

Lidé rádi slaví při různých příležitostech. Křesťanské velikonoce jsou však svátky událostí, díky nimž se tomu nejnítěrnějšímu a nejpodstatnějšímu v člověku, jeho duši, dostává od Boha nevýslovných dobrodiní, svátky, jež mají dalekosáhlý dopad v životě osoby i společnosti pro přítomnost, budoucnost a věčnost. Oslavujeme spasitelnou vůli Boha Otce, kterou projevil skrze svého Syna... "Ježíš věděl, že přišla jeho hodina. A protože miloval svoje, projevil jim lásku až do krajnosti"... "Vítej Ježíši vzkříšený, bleskem slávy oblečený, již zašel čas zarmoucený, temnost se v jas obrátila, žalost v radost proměnila, minulo těžké trápení, všechno se mění. Chvála Bohu"... "Chci zpívat Hospodinu, neboť je velmi vznešený"...

Všem Vám přeji duchovně prožité, radostné a milostiplné svátky našeho vykoupení a vyprošuji Boží požehnání.

P. Vladimír Handl

Vstal – jak řekl

Ježíšova historie nekončí potupnou smrtí a smutečným pohřebním průvodem. Kdyby se tak stalo, křesťanství by bylo nejsmutnějším náboženstvím. V Ježíšově příběhu jdou za ukřižováním ještě dvě radostné kapitoly: slavné zmrtvýchvstání a odchod do nebe. Pavel přizvukuje: Bůh vzkřísil Pána a vzkřísí i nás svou mocí.

Ježíš vstal, i my vstaneme... Bůh nás nenechá ležet v prachu ponížení. Vzkřísí nás ke slávě. Vstaneme a vrátíme se domů, do vlasti, k Otcovi. Pro tuto krásnou naději – ba jistotu – je křesťanství nejradostnějším náboženstvím a křesťan nejradostnějším stvořením pod nebem.

Radost patří k životu křesťana podstatně. Je-li v nás ještě mnoho smutku, je to známka, že je v nás ještě mnoho nekřesťanského. A toto by vlastně měla být jediná naše bolest, jediný náš důvod ke smutku, totiž, že nejsme ještě svatí (León Bloy).

Mon Calepin: Den co den

Slovo jáhna Petra

Drazí bratři a sestry v Kristu, drazí farníci, procházíme obdobím postu. Je to zvláštní doba, je to doba přípravy, je to doba odříkání. V této době se modlíme křížové cesty, abychom si připomněli utrpení a výkupnou smrt Ježíše Krista na kříži za nás, za lidi, ale také proto, abychom nepropadali beznaději, když nás v životě potkávají těžkosti, utrpení, kříž nebo dokonce smrt. Věříme, že to nejsou věci konečné. Obracejme se s prosbou o sílu k Ježíši a též je za

někoho obětujeme (rodiny, děti, známé), jako své utrpení a smrt obětoval Kristus za nás.

Velikonoční svátky prožijme v radosti, že po ukrutné smrti nastal den zmrtvýchvstání a radostně volejme: „Ježíš žije, aleluja...“ Jestliže žije On, budeme žít i my křesťané, vždyť jsme Kristovy.

K tomu vám všem žehnám,

jáhen Petr Vtípil

Znamení

Rád diskutoval s farářem o náboženství, ale prohlašoval, že není věřící. Diskuse byly dlouhé a vášnivé.

Jednou večer po rozhovoru doprovodil farář přítele ateistu k autu a rozloučil se s ním. Muž, dříve než nastartoval motor, se k farářovu údivu pokřižoval. Farář otevřel dveře auta a naklonil se dovnitř: „Jakže? Pořád se prohlašuješ za ateistu, a teď děláš znamení kříže!“

„Ale co si myslíš!“ brání se muž. „Dělám tohle...“ Zvedá ruku k čelu a říká: „Nic jsem nezapomněl.“ Pak se dotkne hrudníku slovy: „Dobře jsem se najedl.“ Poté se dotkne levého ramene a dodá: „Peněženka tu je,“ a pravého ramene: „Řidičák taky.“ Sepne zbožně ruce a vydechne: „Můžeme jet!“

Směšné? Jak to, že se fotbalisté před zápasem nebo studenti před zkouškou pokřižují? Znamení kříže je pro křesťana nejvznešenějším a nejposvátnějším gestem – jím na sebe bereme nekonečnou Boží lásku k lidstvu a svěřujeme se jí.

Je to gesto mezi lidmi nejrozšířenější a lidé si ho předávají navzájem.

Bruno Ferrero: Hvězdy pro duši

Panna Maria rozvazující uzly

Nemálo věřících, dokonce i těch, kteří jsou s církví velice úzce spjati, se dnes ptá, nakolik má smysl zasvěcovat se Panně Marii, vždyť přece i Bible říká, že k Otci můžeme přistupovat skrze Krista směle a s důvěrou.

Touto dříve samozřejmou otázkou, o níž začali lidé v průběhu 20. století pochybovat, se zabýval II. vatikánský koncil. Připomněl, že „Mariina mateřská úloha vůči lidem nikterak nezastiňuje ani nezmenšuje toto jediné prostřednictví Kristovo, nýbrž ukazuje jeho sílu“. Odevzdání se Panně Marii můžeme přirovnat tak trochu k nasazení brýlí – ty skutečnost jako takovou nemění, ale umožňují ji lépe vidět a ocenit a také s ní lépe nakládat.

Tento příběh se udál v polovině 17. století. Manželství Wolfganga a Sofie Langenmantelových se jevilo jako úplný omyl a chybělo už docela málo, aby se definitivně rozpadlo. Pak se ale do celé záležitosti vložil o. Jakub Rem, jezuita z Ingolstadtu. Začal nešťastný pár svěřovat do ochrany Matky Boží, přičemž opakoval tuto modlitbu: „Odevzdávám ti toto manželské pouto a prosím tě, abys narovнала, co se v jejich vztahu zamotalo, a rozvázala všechny zasukované uzly!“

Bylo skutečně s podivem, jak rychle modlitba zapůsobila. Mezi manželi zavládla opět harmonie, a to v takové míře, že se šťastně dožili stáří a dočkali se i dětí a vnoučat. Jedním z nejmladších vnuků byl Hieronymus Ambrosius Langenmantel, který ve svém srdci zaslechl hlas k povolání a stal se augustiniánským řeholníkem v klášteře v Augšpurku při kostele sv. Petra. Z vděčnosti za záchranu manželství svých prarodičů nechal namalovat obraz, známý dnes jako Panna Maria rozvazující uzly.

Malba symbolicky zobrazuje Mariin zásah do manželské krize Langenmantelových. Znázorňuje Pannu Marii tak, jak se obyčejně znázorňuje její Neposkvrněné Početí. Matka Boží na sobě má červené šaty (symbol lidství a služby) a modrý plášť (symbol zastíňující ji moci Nejvyššího), stojí na měsíci, je světlem oděná, obklopená

zástupem andělů a nad její hlavou se vznáší holubice Ducha Svatého. Avšak namísto sepnutých rukou, zde Maria rozvazuje uzly na stužce, kterou před ní drží andělé. A pod Mariinými nohama je had – satan, jenž se stále více zauzlovává.

Sv. Irenej z Lyonu poukázal ve svém díle „Proti bludným naukám“ na paralelu mezi Evou a Pannou Marií: „Uzel, vzniklý neposlušností Evy, byl rozvázán poslušností Marie; co zauzlila panna Eva nevěrou, to rozuzlila Panna Maria vírou,“ napsal již ve 2. století. Obraz tedy odkazuje nejen na rodinné drama Langenmantelových, ale především na teologickou tradici církevních otců.

Dole na plátně je možné spatřit ještě dvě mužské postavy se psem. Lze je interpretovat dvojím způsobem. Buď jako mladého Tobiáše, jenž jde, doprovázen Archandělem Rafaellem a svým psem, požádat o ruku Sáry, anebo jako Wolfganga Langenmantela a o. Jakuba Rema, modlíciho se za manželství rozhádaného páru. Pes by v tomto případě symbolizoval manželskou věrnost.

Kult Panny Marie rozvazující uzly se rozšířil až ve 20. století. Obraz padl do oka argentinskému jezuitovi o. J. M. Bergogliovi, jenž v Německé spolkové republice studoval. Jeho kopiemi později zaplnil Jižní Ameriku a zároveň s tím zde zavedl kult Panny Marie rozvazující uzly, totiž nepříjemné lidské problémy. Kostel Panny Marie rozvazující uzly byl vybudován rovněž na konci 80. let v rakouském Štýrsku – jakožto poděkování za záchranu Evropy před důsledky černobylské nukleární katastrofy. Termín „padl do oka“ jsem nepoužil jen tak, neboť pro papeže Františka svěření se Panně Marii je jakoby výměna pohledů Matky a dítěte.

„Pohled! Jak je důležitý! Kolik věcí lze vyjádřit pohledem! Sympatie, povzbuzení, soucit, lásku, ale také výčitku, závist, pýchu a dokonce nenávisť. Často pohled říká víc než slova anebo říká to, co slova nedovedou nebo se neodvažují říci,“ pronesl během modlitby růžence v říjnu 2013. „Na koho hledí Panna Maria? Hledí na nás všechny, na každého z nás jako Matka: něžně, milosrdně, laskavě. Tak se dívala na svého Syna Ježíše ve všech chvílích jeho života. Jsme-li znaveni, sklíčení, zdrceni problémy, hledme na Marii, vnímejme její pohled, který říká našemu srdci: Do toho, dítě, budu ti

oporou! Matka Boží nás dobře zná. (...) Když pocítujeme tíži svých slabostí, svých hříchů, hledme na Marii, která říká našemu srdci: Vstaň, jdi k mému Synu Ježíši, v Něm dojdeš přijetí, milosrdenství i nové síly pro pokračování v cestě,“ řekl dále.

Jedním z nejfrekventovanějších slov jazyka dnešní církve je slovo „slavnost“. Mnoho rovin naší zbožnosti získalo po právu punc velké slavnosti. Takto vnímáme např. Neposkvrněné Početí Zvěstování Páně atd. Za největší slavnosti pak považujeme památku smrti a Zmrtvýchvstání Páně. Patří mezi tyto prvky víry i odevzdání se Neposkvrněné? Odevzdáním se Panně Marii nemáme chápat pouze svěřování jí velkých záležitostí našeho života, ale i drobných radostí a malých smutků, velkých překážek, ale i malých uzlíků. Satan nám v tom může překážet a našeptávat nám, aby nás zmátl: neobtěžuj Marii takovými drobnostmi, vždyť to zvládneš sám. Sám? Doopravdy?

Smysl odevzdání se Panně Marii je vložit do jejích rukou všechny uzly, dívat se na Krista skrze ni jako skrze brýle důvěrného odevzdání se, vzývat její pomoc v těch nejnepatrnějších záležitostech. Sv. Maxmilián podotkl, že nejde o nic jiného než o to, abychom se srdečně přivinuli k Panně Marii a nepřešlapovali bezradně a sami na místě, ale dovolili jí, aby nás pozvedla k nebi.

Možná právě v tuto chvíli mě trápí nějaký uzel nebo soužení, s nímž jsem se nedokázal vypořádat. Zdá se mi, že jsem už použil všechny způsoby a prostředky, že jsem už vyčerpal všechny možnosti. Co mám ještě dělat?

„Nevíš? Požádej mě o pomoc,“ usmívá se na mne Ježíšova Matka a vztahuje ke mně ruce. Tytéž ruce, jimiž k sobě vinula Dítě Ježíše.

Převzato z časopisu Immaculata (redakčně zkráceno)

Homilie Eucharistie a jednota

Chybí nám „koinonia“, moc nám chybí...

„... ať všichni jsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou v nás, aby svět uvěřil, že jsi mě poslal“ (J 17,21). Jednota mezi námi je pro Ježíše podmínkou toho, aby svět mohl uvěřit! Jednota tedy není něčím „navíc“, co by mohlo, ale i nemuselo být. Je misijní podmínkou! Není to ale jednoduše vzájemná sympatie lidí, které možná spojuje obdobný pohled na svět nebo vyznávání podobných hodnot. Naše jednota je především dar, je účastí na jednotě, která je vztahem mezi Synem a Otcem, která je vztahem lásky tak silným, že se v Duchu Svatém stává božskou Osobou. Jednota je dar. Už si opět můžeme oddychnout: v křesťanství už to tak bývá, že úkolu předchází dar, že odpovědnosti předchází milost, že mé odpovědi předchází povolání, že Bůh je prostě vždycky první, je přede mnou, a tak tím, co musím udělat nejprve, je to, že nemusím dělat nic...! Prostě se musím otevřít působení Boží milosti a s prázdnými nataženými rukama přijmout dar. A privilegovaným pramenem daru jednoty je Eucharistie, Tělo Kristovo.

Svatý Pavel měl v Prvním listě Korint'ánům nádhernou intuici. Věděl, že jsou Korint'ané rozdrobeni, věděl, že se liší svým společenským postavením, charakterem, původem... prostě jako my dnes. A věděl, že je tyto odlišnosti přivádějí do sporů a hádek (srov. např. 1 K 1,12–13; 3,3–4; 6,1). A tak jim říká: „Kalich požehnání, který žehnáme – není to účast v Kristově krvi? Chléb, který lámeme – není to účast v Kristově těle? Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho, neboť všichni máme účast na jednom chlebě“ (1 K 10,16–17). „Člověk je tím, co jí,“ říkal Ludwig Feuerbach, a i když tímto svým výrokem chtěl jako zastávce materialismu a ateismu říct, že člověk je jen tělo a jeho jedinou hybnou silou je sobectví a že náboženství je pak výplodem lidského egoismu, pomáhá nám vlastně pochopit a uchopit tajemství eucharistie a jednoty. Stáváme se tím, co jíme: Kristovým tělem, jediným Kristovým tělem.

A přesto „těla Kristova“ jsou, pokud to tak mohu vyjádřit, tři... „První tělo Kristovo“ je plodem té neskutečné novinky, kterou křesťanství přineslo, plodem vtělení: Bůh se stal člověkem, tělem! Stal se tělem, které se narodilo z Panny Marie, přes třicet let žilo spolu

s námi na této zemi a nakonec bylo z lásky k Otci a k člověku ukřižováno. A toto Kristovo tělo se pro nás stalo kouskem chleba, skutečným pokrmem na cestu. Je Kristovým Tělem, které tomu, kdo ho jí, dává život věčný (srov. J 6,54), stalo se Eucharistií, „druhým Kristovým Tělem“. A svatý Pavel říká, že toto Kristovo „druhé“ Tělo, „tento chléb, který lámeme, je κοινωνία (koinonia), účast v Kristově těle“. Ale naše přeložená „účast“ je málo, je opravdu moc málo! Řecké κοινωνία, latinské communio je mnohem víc: je to společenství, je to sdílení, je to podíl, je to sounáležitost, je to jednota. Chybí nám slovo κοινωνία, chybí nám communio..., a snad i proto nám často chybí také to, co ta slova označují. Člověk utváří slova, ale i slova utvářejí nás. Možná bychom tak snadněji zahlédli, že tu proti Feuerbachovu sobectví stojí vztah lásky, který zakouší maminka, když svému miminku říká: „Já bych tě láskou snědla.“ Takový vztah blízkosti je mezi mnou a Eucharistií, mezi Kristovým Tělem a mým tělem, stávám se tím, co jím. A ty vedle mě, který přijímáš Kristovo Tělo v Eucharistii, se také stáváš tím, co jíš. Svatý Pavel říká: „Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho, neboť všichni máme účast na jednom chlebě,“ tedy: i když jsme rozdrobeni, i když se tak často a snadno „drobíme“, přijmeme tento drobek“ chleba, který nás sjednocuje. Stáváme se tak všichni tím, co jíme: „třetím“ tělem Kristovým, církví. Církev se rodí z eucharistie.

Asi jsme zapoměli na rozměr jednoty, na rozměr společenství, který je v eucharistii přítomen. A přitom apoštolové dobře věděli, co jejich Mistr ve večeradle dělal, když vzal chléb a lámal... Měli před očima oběť, ke které svým činem Ježíš odkazoval: pokojnou oběť, jedinou oběť, při níž představení jednotlivých rodin, kteří oběť podávali, mohli jíst z jejího masa. Vnitřnosti byly jako vždy spáleny a obětovány Bohu, protože v nich byl život. Část masa připadla knězi a druhá část hlavám rodin, které po hádkách a nedorozuměních na konci roku tuto oběť předkládaly. Ti všichni jedli z jednoho masa, a proto mezi nimi už napříště nemohly být spory. Pokojná oběť: symbol jednoty a společenství! Když tedy Ježíš vzal chléb a řekl: „Vezměte a jezte...“, učedníci dobře věděli, co to znamená! My jsme eucharistii

„zredukovali“ na poděkování, ale ona je to v první řadě κοινωνία, communio... Chybí nám to slovo, moc nám chybí.

Při slavení eucharistie se u nás „chodí k přijímání“, ale jiné národy „dělají communio“, „vytvářejí společenství, jednotu, sounáležitost, sdílení...“! Možná bychom tak i my lépe pochopili, že když nám Ježíš říká: „To číňte na mou památku“ (1 K 11,24), tak nemá na mysli jen to, abychom denně nebo alespoň v neděli chodili na mši, ale že máme dělat to, co pro nás udělal on, a on se pro nás rozlámal. Tedy: lámejte se pro sebe tak, jako jsem se já rozlámal pro vás. Možná bychom snadněji pochopili, že se pokaždé, když stojím v řadě na přijímání, tedy „dělám communio“, vytváří to nejhlubší společenství mezi mnou a Kristovým tělem, ve všech jeho významech! Když tedy odpovídám „amen“ a přijímám do svého života Tělo Kristovo, nepřijímám tak jen Ježíše, ale i všechny bratry a sestry, kteří se mnou jeho tělo tvoří. Vstupujme tedy s tímto darem do světa, stávejme se v každodenním životě „eucharistií“, která sjednocuje to, co je rozdělené, která vytváří vztahy. Vždyť úkolem církve – těla Kristova je přivést svět k jednotě s Bohem, aby byli všichni jedno.

Převzato z materiálů k NEK 2015

Pořad bohoslužeb

NEDELE – 29. března – KVĚTNÁ NEDELE

8:00 hod. mše sv. v kostele sv. Michaela v Krouně

9:30 hod. mše sv. v kostele sv. Anny v Pusté Kamenici

14:00 hod. pobožnost křížové cesty v kostele sv. Michaela v Krouně

PONDĚLÍ SVATÉHO TÝDNE – 30. března

18:00 hod. mše svatá na faře v Krouně

ÚTERÝ SVATÉHO TÝDNE – 31. března

18:00 hod. mše svatá na faře v Krouně

ZELENÝ ČTVRTEK – 2. dubna

9:30 hod. Missa chrismatis v Hradci Králové

18:00 hod. mše sv. na památku Večeře Páně v kostele sv. Michaela v Krouně

VELKÝ PÁTEK – 3. dubna

14:30 hod. pobožnost křížové cesty na hřbitově při kostele sv. Michaela v Krouně

16:00 hod. obřady Velkého pátku v kostele sv. Anny v Kamenici

18:00 hod. obřady Velkého pátku v kostele sv. Michaela v Krouně
Po obřadech v Krouně možnost adorace u Božího hrobu do 22:00 hodin.

BÍLÁ SOBOTA – 4. dubna

8:00 – 20:00 hod. možnost adorace u Božího hrobu v Krouně

20:00 hod. Velikonoční vigilie v kostele sv. Michaela v Krouně

NEDELE – 5. dubna – slavnost ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ

8:00 hod. mše sv. v kostele sv. Michaela v Krouně

9:30 hod. mše sv. v kostele sv. Anny v Pusté Kamenici

11:00 hod. mše sv. v kostele sv. Bartoloměje v Otradově
V Krouně, Kamenici i Otradově po mši svaté žehnání pokrmů.

PONDĚLÍ V OKTÁVU VELIKONOČNÍM – 6. dubna

8:00 hod. mše sv. v kostele sv. Michaela v Krouně

9:30 hod. mše sv. v kostele sv. Anny v Pusté Kamenici

Národní eucharistický kongres v našich farnostech

V letošním roce se koná celoroční akce s názvem Národní eucharistický kongres (NEK). Jde o velkou příležitost obnovy víry prostřednictvím obnovy vztahu ke Kristu v Eucharistii.

Ve farnostech probíhá příprava na NEK a nejinak je tomu u nás. Po každé mši svaté v neděli se modlíme a zpíváme za obnovení smlouvy s Bohem se zaměřením na Eucharistii. Otec Vladimír od ledna jednou měsíčně probírá v nedělní promluvě dané téma a k základním myšlenkám NEK se také jednou měsíčně obracíme při nedělní hodinové adoraci.

Měsíc	Téma
leden	Eucharistie a jednota
únor	Eucharistie a společenství
březen	Eucharistie a solidarita
duben	Eucharistie a evangelizace
květen	Eucharistie a Maria
červen	Obnovení slavení Eucharistie

Seznam témat NEK

V postní době jsme prožívali postní snahu s názvem Monstrance s drahokamy pro Ježíše, která je určena především ale nejen pro děti. Postupně každou postní neděli se děti dozvěděly úkol a po jeho splnění následující neděli získaly drahokam na výzdobu monstrance. Úkolem bylo například poděkovat Bohu za dar víry a pomodlit se za ty, kdo v Ježíše nevěří, nebo čtení z Bible.

Vrcholným dnem NEK ve farnostech bude slavnost Těla a Krve Páně s následnou nedělí 7. června 2015, kdy budeme prožívat „Den eucharistie“. Konkrétní datum Dne eucharistie u nás bude ještě upřesněn. Národní konference o eucharistii bude probíhat v Brně na biskupském gymnáziu ve dnech 15. - 17. října 2015.

Hlavním dnem NEK 2015 bude sobota 17. října 2015. V Brně na Zelném trhu bude v 10.30 hodin hlavní bohoslužba s následným eucharistickým průvodem a s velmi bohatou nabídkou doprovodných programů v centru Brna. Pro tuto bohoslužbu bude třeba si předem ve farnostech zajistit bezplatné vstupenky. Vstupenky bude možné objednat přes web nek2015.cz po velikonočních 2015 do poloviny srpna 2015, více informací se postupně dozvíte v ohláškách.

Tereza Gregorová

Místa plnomocných odpustků v Ruce zasvěceného života

Prožíváme Rok zasvěceného života. Při té příležitosti určil biskup Jan Vokál posvátná místa v královéhradecké diecézi, kde můžete získat plnomocné odpustky.

Od 30. listopadu 2014 do 2. února 2016 probíhá v celé církvi Rok zasvěceného života, který vyhlásil papež František. Apoštolská penitenciárie vydala dekret, který stanovuje, co je potřeba vykonat pro získání darů odpustků u této příležitosti, a uděluje plnomocné odpustky za obvyklých podmínek (svátostná zpověď, přijímání eucharistie a modlitba na úmysl Svatého otce) všem, kteří se budou *"opravdově kát a budou vedeni duchem lásky."*

V královéhradecké diecézi proto biskup Jan Vokál ustanovil následující posvátná místa, na kterých lze získat dne 15. a 16. srpna, 29. srpna 2015 a 2. února 2016 (tj. ve dnech věnovaných v diecézi zasvěcenému životu a při diecézních slaveních vyhlášených u příležitosti Roku zasvěceného života) za podmínek daných dekretem plnomocné odpustky:

- katedrála Svatého Ducha v Hradci Králové

- poutní a rektorský kostel Nanebevzetí Panny Marie na Hoře Matky Boží v Králíkách
- **poutní a farní kostel Panny Marie Pomocnice na Chlumku v Luži**
- poutní a farní kostel Sedmi radostí Panny Marie v Malých Svatoňovicích
- poutní a farní kostel Nanebevzetí Panny Marie v Neratově
- opatský a farní kostel Narození Panny Marie v Želivi
- děkanský kostel Nanebevzetí Panny Marie v Havlíčkově Brodě
- **arciděkanský kostel Nanebevzetí Panny Marie v Chrudimi**
- proboštský kostel Povýšení sv. Kříže v Litomyšli
- poutní místo v Rokoli (filiální kostel Panny Marie, kaple Matky Boží třikrát podivuhodné „Betlém“, kaple Nejsvětější Trojice a kaple Panny Marie u studánky)
- kaple mateřince Školských sester de Notre Dame v Hradci Králové.

Převzato z www.bihk.cz

Noc kostelů a farní den

Noc kostelů 2015 se blíží. Letos se bude konat 29. května 2015 a mottem je biblický verš „*Žádná tma pro tebe není temná: jako den svítí, temnota je jako světlo*“. Pokud se k Noci kostelů připojí také naše farnost, bude to již počtvrté. Je samozřejmě složitě a rok od roku těžší přicházet s novými nápady, kterými bychom oslovili návštěvníky především z řad hledajících či nevěřících.

Chceme vás proto požádat o podněty k programu akce. Obrátit se s nimi můžete na kteréhokoliv člena pastorační rady farnosti a budeme rádi, pokud se následně budete chtít a moci zapojit i do příprav akce.

V měsíci červnu se v minulých letech odehrával **farní den**. Minulý rok byl výjimkou, protože farní den byl spojený s jáhenským svěcením Petra Vtípila v měsíci říjnu.

Stalo se tradicí, že farní den bývá ozvláštněn zajímavým uměleckým vystoupením (pan kouzelník, imitátor pan Faltus). Prosíme, zamyslete se nad vhodným termínem, formou a programem farního dne. S návrhy se obraťte na členy pastorační rady, kteří je předají na jednání pastorační rady.

Martin Vtípil

Velikonoční přání našim nemocným

Drazí,

kteří nesete útrapy svého stáří a nemoci a odevzdáváte vše svému Pánu: „Jak Bůh dá, tak bude.“

Tak jako jsme se nedávno radovali z narození našeho Pána Ježíše Krista i nyní se radujeme, neboť náš Pán Ježíš Kristus donesl kříž až na Kalvárii a svou krví nás obmyl a daroval sebe sama, nás vykoupil a dal nám naději věčného života v Jeho následování.

Požehnané prožití svátků velikonočních, svátků vzkříšení naše Pána vám všem přeje a k tomu žehná,

jáhen Petr Vtípil

Pramen lásky

Na světě je hodně lidí, kteří se o Boha příliš nezajímají. Neexistuje však člověk, jenž by se nezajímal o lásku. Tento

zájem bývá občas obrácený naruby: hledáme ji tam, kde ji nelze nalézt. Přesto se tímto citem zabýváme ve všem, co děláme, nejvíce.

Literatura, umění, divadlo, film, všechno se točí, krouží kolem ní a jinak to být nemůže. Touha po ní nám byla vrozena, prahneme po ní.

Bůh je láska. Kde je láska, je i Bůh. Právě on probouzí hlad po ní a on jediný jej dokáže utišit. I tam, kde Bůh zůstává neznámý, může být láska mezi lidmi hluboká, pravdivá a věrná. Tehdy je skutečně božská a má svůj původ v Bohu. Lidské srdce nedojde dokonalého pokoje, dokud nepozná skutečný pramen lásky.

Pramen je nevyčerpatelný. V Bohu vždycky nalezneme více lásky. Právě jeho nekonečnost dokáže utišit náš hlad. Největší a nejkrásnější lidská láska získá svou pravou hodnotu pouze tehdy, nalezne-li její zdroj.

Bůh nemá v úmyslu uzavřít naše srdce lásce, přátelství, něze a blízkosti druhých lidí. Touží ale otevřít naše srdce lásce, jež nehasne a neumírá, a tu nalezneme pouze v něm.

Wilfrid Stinissen, převzato z www.vira.cz